

*А. В. Петраускас, О. А. Коваль,
К. М. Капустін, М. В. Хададова*

СЕРЕДНЬОВІЧНИЙ ОЛЕВСЬК ЗА НОВИМИ АРХЕОЛОГІЧНИМИ ДАНИМИ

Проблеми генезису середньовічного міста дано привертати велику увагу вітчизняних та зарубіжних науковців. Рівень економічного та соціального розвитку суспільства, система заселення, народження державних структур, внутрішня та зовнішня торгівля – ось неповний перелік питань, які сконцентровані навколо зародження та формування середньовічного міста. Дослідження археологічних старожитностей давньоруського Олевська – одного із древлянських урядів, може стати перспективним напрямком вивчення даної проблеми.

Ключові слова: Олевськ, городище, середньовічне місто, оборонні споруди, топографія, археологічна спадщина

Місто Олевськ та Олевський район можна вважати малодослідженим в археологічному відношенні регіоном. Виродом більше ніж ста років місто було обстежено всього декілька разів археологічними експедиціями, не зважаючи на наявність на його території давньоруського городища, курганних могильників та збудованих у висемних повідомленнях ще одного стародавнього городища і замка.

Історія вивчення археологічних пам'яток у місті починається з повідомлень, представлених у «Сборнике топографических сведений о курганах и городищах в России. Волынская губерния» та в «Археологической карте Волынской губернии» В.Б. Антоновича, який згадує невеличке городище на околиці міста [Сборник, 1888, с. 96–97; Антонович, 1901, с. 31].

Декількома роками пізніше, Я.В. Яроцький, проводячи дослідження курганних груп вдовж течії р. Уборть відзначав, що на північ-

ній схід від м. Олевськ біля безіменного струмка, що впадає до Уборти, за 100 сажнів від лівого берега річки знаходилися на підвищенні «невелике кругле городище, обнесене одиночним валом із в'їздом на північно-західному боці». Він же обстежив два курганних могильники давньоруського часу поблизу городища [Иродикій, 1903, с. 183].

У другій половині ХХ ст. В.Ю. Кухаренко наводить дані про наявність городища біля міста Олевськ у зводі археологічних пам'яток Полісся без уточнення його конструктивних деталей [Кухаренко, 1961, с. 39].

В 70-ті рр. ХХ ст. городище обстежував М.П. Кучера. Він склав глазомірний план городища, виділив та описав його складові елементи: рів, вал, в'їзд на городище, запальну колодязя; оглянув і прошурфував майдапчик та прилеглий з західного боку посад. За виявленими матеріалами він відніс його та прилеглий посад до IX–XI ст. Зазначимо, що дані наведені М.П. Кучерою, найбільш повні та інформативні, оскільки базуються на результатах особистого детального обстеження пам'ятки [Кучера, 1999, с. 196].

Спиратючись на повідомлення В.Б. Антоновича та В.Ю. Кухаренка, А.В. Куза відносив побудування городища до XII–XIII ст. і відзначав, що городище з усіх боків обнесено валом [Куза, 1996, с. 168].

Б.А. Звіздецький на підставі вивчення літературних та картографічних джерел відзначив, що городище майже «з усіх боків» оточено подамі р. Уборть та її притоком [Звіздецький, 2008, с. 43, 126].

Таким чином, станом на початок 2000-х років у межах сучасного міста Олевськ за археологічними даними були відомі 4 археологічні

© А. В. ПЕТРАУСКАС, О. А. КОВАЛЬ,
К. М. КАПУСТІН, М. В. ХАДАДОВА, 2013

пам'ятки: городище, датоване дослідниками IX–XI ст. та XII–XIII ст.; прилеглий посад городища: два курганних могиляники в урочищах Довга вида та Номша поблизу городища.

Слід також нагадати, що в центрі міста знаходиться Свято-Миколаївський храм кінця XVI ст. Відповідно, навколо нього мають знаходитися синхронні йому нашарування і, можливо, нашарування більш раннього періоду. Остатні припущення не суперечить висновкам Клепатського П.Г., який на підставі дослідження актових пізньосередньовічних матеріалів висловив, що місто Олевськ мало бути згаданим ще в ярлигах Вітовта, які не дійшли до нас в оригіналах [Клепатський, 2007, с. 127]. На користь цього припущення свідчать наведені дослідником дані писемних джерел, які вказують, що вже на початку XVI ст. на старому Олевському городищі виникло місто Городище із замком, торгом (раз на тиждень), ярмарками та митною заставою для збирання мита [Клепатський, 2007, с. 197]. Таким чином, можна стверджувати, що кам'яна Свято-Миколаївська церква почала будуватися вже після побудови замку та розбудови міста (замок, митниця, торг, ярмарки та ін.). Наведені дані свідчать також, що на місці замку вже існувало «городище». Зазначимо, що на території сучасної центральної частини міста археологічні дослідження до 2009 р. не проводились і дані про наявність археологічних пам'яток були відсутні, що можна пояснити високою інтенсивністю будівельних та господарчих робіт на даній території, які могли зникнути і не залишити на земних візуальних ознак згаданого «городища» та «замку».

У вересні 2009 р. міськвиконком м. Олевськ Житомирської обл. направив до Інституту археології НАН України лист із повідомленням про збільшення за останні роки темпів господарської та будівельної діяльності в місті та його околицях, в зв'язку з чим виникла загроза пошкодження і навіть руйнації пам'яток археологічної спадщини, та проханням провести археологічні обстеження і визначити дату заснування міста. Відповідно до підписаної угоди про співробітництво між міськвиконкомом та Інститутом археології з 2009 року на території міста постійно працює археологічна експедиція.

Вже після перших обстежень 2009 р. у центрі міста було отримано дані про наявність археологічних нашарувань, які можуть бути синхронні і навіть набагато старші за час спорудження відомої Свято-Миколаївської церкви. З метою встановлення стану збереженості культурного шару та уточнення його культурно-хронологічної належності був проведений ретельний візуальний огляд поверхні в центральній частині міста вздовж правого та лівого берегів р. Уборть. Лівий берег річки більш похилій, у центральній частині практично без відслонень. В топографічному відношенні

перспективний для розташування поселень відкритого типу. Правий берег більш стрімкий, майже вертикал підходить до річки. Огляд відслонень ґрунту на стрімких схилах правого берега р. Уборть у центрі міста археологічних нашарувань не засвідчив. Натомість було відзначено значну кількість знахідок сучасного побутового та будівельного сміття. Зважаючи на це, було проведено зачістку горизонтальних відслонень ґрунту на верхній кромці першої надзаплавної тераси правого берега р. Уборть біля автомобільного мосту через річку, а також закладено пошуковий шурф біля Свято-Миколаївського храму.

У центральній частині міста на правому березі р. Уборть біля мосту між приміщенням податкової інспекції та магазином з продажу мобільних телефонів зроблено горизонтальну зачістку схилу. Зачістка отримала умовну назву «шурф № 1». Схил, за словами місцевих мешканців, утворився внаслідок будівництва моста та дороги через нього в 70–ті рр. XX ст. та, часом, внаслідок спорудження будівлі магазину, яка дещо розширила схил, утворений дорогою в напрямку на шкільний захід (до приміщення податкової інспекції). За повідомленням господаря магазину та мешканців міста, саме в цьому місці під час будівництва дороги та підрізки схилу в ході спорудження магазину було зафіксовано фрагменти кам'яної кладки на вапняковому розчині. З метою уточнення культурно-хронологічної належності археологічних нашарувань та стану збереженості культурного шару було зроблено горизонтальну зачістку похилої частини схилу.

У результаті в межах зачістки виявлено фрагмент кладки з природного гранітного камення циліндричної форми на вапняковому розчині розмірами 0,6×1 м, який було розчищено на висоту 0,4 м. На каменях із верхнього ряду та на деяких каменях, що були зафіксовані поруч, збереглися частини поверхні цегли червоного кольору, що прилегла до вапнякового розчину. Не виключено, що вказана частина кам'яного масиву могла бути нижньою частиною фундаменту будівлі зі стінкою, що складалася з глиняної цегли. Вірогідно, саме сліди цієї цегли, яка була ширше розібрана, зафіксовані в залишках вапнякового розчину на каменях кладки.

У заповненні зачістки-шурфа матеріал із верхніх та нижніх нашарувань практично тотальний. В ньому представлено шматки каміння, маленькі шматки глиняної облицовки цегли червоного кольору, шматки вапнякового розчину. Речові знахідки представлено залишками цвяхами, круглими в перетині, залізною кільцевою та підковою, шматками сучасних банок для зберігання будівельних хімікатів, шматками виконного скла та фрагментами стінок і донця скляних посудин. Окрім цього, виявлено череп та кістки собаки. Монети: зна-

хідки репрезентовано срібною монетою 1894 р. Виявлено декілька фрагментів гончарних посудин, вкритих зверху прозорою поливою XIX ст., фрагмент чехонголінійної кахлі без орнаменту з румію, уламок црибноформатної цегли; заді зна кінецька підкова; фрагменти гончарних пізньосередньовічних посудин. Серед знахідок також представлено шматок шпаклу від отримання задіа сиродутним способом. На північному горизонті зачистки зафіксовано шматок сучасного гумового вуття, що вказує на перевідкладений характер нашарувань в межах шурфу № 1. Вірогідно, що це пов'язано із будівельними роботами по введенню автомобільного мосту через р. Уборть.

В напрямку на Північ від шурфу № 1 майже впритул до схилу правого берега р. Уборть було проведено зачистку стінки будівельного котловану. Довжина розрізу 8,4 м, висота розрізу 0,5–1,5 м. Верхній шар 0–0,4 м представлений сирим гумусованим сугінком із включеннями значної кількості сучасного побутового та будівельного сміття. У південно-східній частині розрізу відзначено заповнення котловану споруди. Під час зачистки її профілю в нижніх шарах пл. 1,5 м виявлено шматки снілкатної цегли, які утворювали правильний ряд – клацка(?). Слід відзначити, що в заповненні споруди новітнього та сучасного періоду були зафіксовані фрагменти жовто-глиняних кахлів зі штампованим рослинним орнаментом XVIII–XIX ст. та один фрагмент ліпця гончарної посудини пізньосередньовічного – новітнього періодів, що вказує на наявність поруч пізньосередньовічних об'єктів.

Наступний шурф було закладено поруч зі Свято-Миколаївським храмом 1596 р. Зазначимо, що впритул до стінки храму розташований кам'яний хрест специфічної форми. Його кінці підокручені. Їх довжина дорівнює чи менша ніж ширина. Зі східної сторони на ньому вибито заглиблення у вигляді хреста, а з західного боку вибито рельєфний хрест. Подібної форми хрест вмуровано в прибудову до храму. На його видній західній стороні вибито латинськими літерами. Шурф розмірами 1×1 м орієнтований стінками за сторонами світу закладено в центральній частині міста на відстані від забудови ділянки за 5 м на захід від паркану, що оточує територію Свято-Миколаївського храму. Глибина до материка 0,75 м. Верхній шар 0–0,15 м – сучасне будівельне та побутове сміття – бита снілкатна цегла, залізний дріт, шифер. Від 0,15 до 0,5 м залізний шар тьмно-сірого сугінку зі знахідками пізньосередньовічного періоду. Нижче залізав сирій сугінок, в якому виявлено декілька фрагментів ранньогончарної кераміки та фрагмент ліпної посудини. Пізньосередньовічні знахідки представлені уламками скляних посудин, виготовлених із рутного скла з цатинованою поверхнею, фрагментами гончарних посудин,

поверхля деяких з них була вкрита прозорою жовтуватю поливою. Особливий інтерес представляють знахідки, що походили з нижнього горизонту. Серед них уламок стінки ліпної посудини другої половини I тис. до н.е.; частини стінок гончарних посудин давньоруського часу із виразними ознаками складу тіста, винаду, обробки поверхні, які дозволяють віднести їх до групи ранньогончарної кераміки, що датується IX – початком X ст.; декілька фрагментів стінок гончарних посудин давньоруського часу XI–XII ст., один з яких прикрашений горизонтальним врізним орнаментом (рис. 1).

Результати археологічних досліджень п'ятого селопу підтвердили на великих серіях знахідок зроблене припущення 2009 р. про наявність більш ранніх нашарувань ніж XVI ст. у центрі міста. На території церковного двору по вул. Свято-Миколаївська, 8 у 2010 р. було закладено розкоп розмірами 10×10 м, який зафіксував дуже пошкоджений у процесі різночасових будівництва та господарчої діяльності культурний шар. На площі розкопу було зафіксовано 13 пізньосередньовічних поховання та 2 об'єкти зазначеного періоду.

Всі поховання були орієнтовані головою на захід, у деяких випадках з невеликим відхиленням на північ або на південь. Частина кістяків збереглася повністю, у частини відсутні леві кістки, а від деяких скелетів збереглися лише кістки черепа. В частині могильних ям серед заповнення зафіксувано пшави від домовини та її дерев'яні фрагменти.

Переважає більшість поховань безінвентарні, лише в 3 похованнях (№№ 2, 3, 4) виявлені речі. Поховання № 2 – мідна монета та намисто з різнокольорових намистин. Поховання № 3 – мідна монета та бронзова булавка. Поховання № 4 – мідна монета, натільний мідний хрестик та намисто із різнокольорових намистин.

Об'єкт 1 представляє собою яму округлої форми, діаметром близько 2 метрів і глибиною 0,64 м від рівня материка пізньосередньовічного часу. Об'єкт 2 – господарча яма округлої форми діаметром 0,90–1,10 м і глибиною 0,85 м від рівня материка. Стінки ями похилі, дно не рівне в черетині, лінійнедібле. Об'єкт пошкоджено поховальною ямою. Із заповнення походили фрагменти вінця, денця і стінок гончарних посудин XVII–XVIII ст.

З культурного шару розкопу в центрі міста походили численні фрагменти вінця, денця і стінок ліпної і гончарної кераміки різних хронологічних періодів, розпочинаючи з VIII–IX ст. і закінчуючи сьогоденням (рис. 4–9).

Другий напрямок досліджень у місті було зосереджено на археологічному комплексі в урочищі Бабина гора на північно-східній околиці міста, який включав у себе обстежені на уковцями протягом більше ста років укріплене городище та примітаючий до нього неутріплений посад (рис. 2, 3). Повідомлення про наяв-

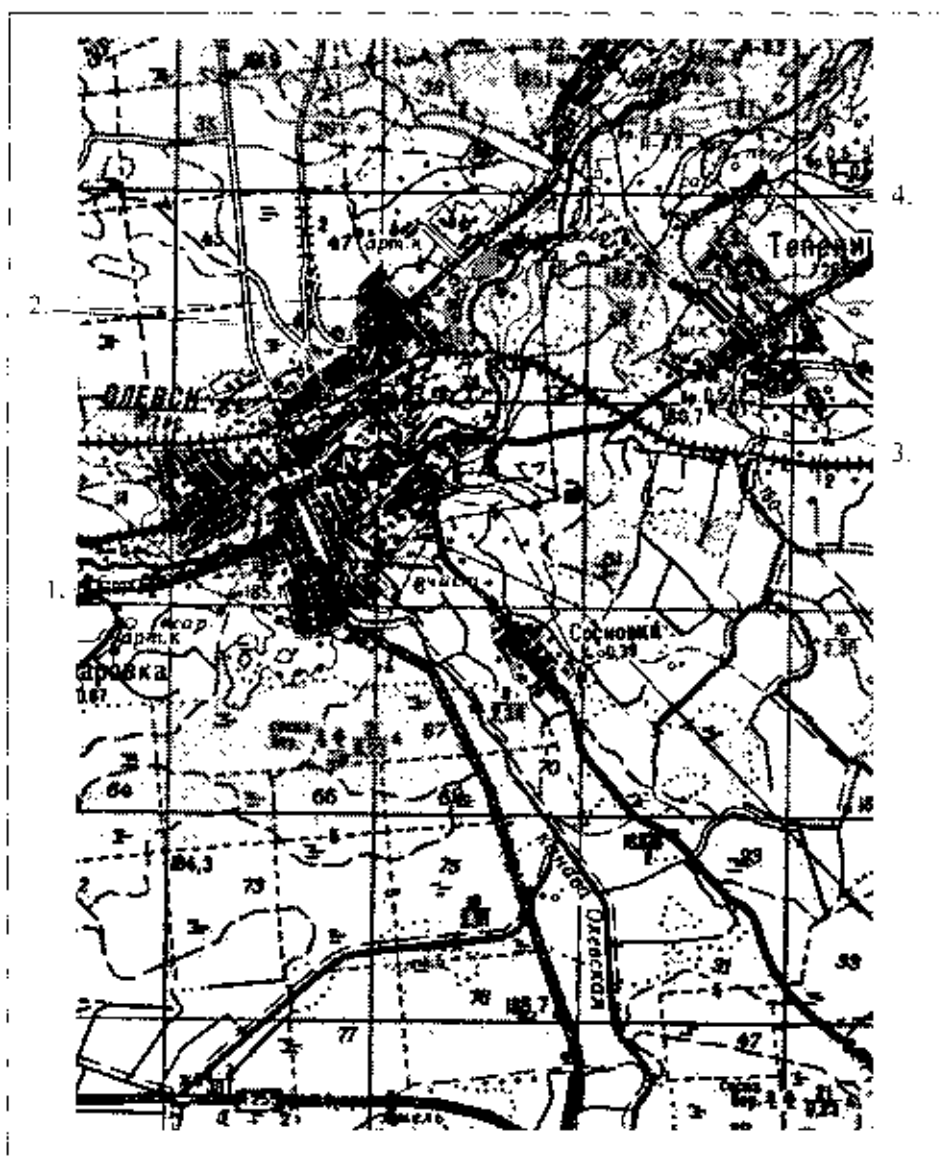

Рис. 1. Археологічні пам'ятки, обмежені в м.Олевськ:

- 1 – багатопарове поселення (ранній залізний вік – лише середньовіччя) в центрі міста;
- 2 – давньоруське городище та приміжакми до нього 4, дільки посаду;
- 3 – курганний могильник давньоруського часу;
- 4 – багатопарове поселення з матеріалами доби бронзи – лише середньовіччя

ність залишків курганних могильників поруч із городищем у другій половині XX ст. відсутні. Вірогідно, невисокі курганні насипи було знищено внаслідок оранки території, на якій вони знаходились.

Наведені вище відомості різних дослідників стосовно городища в ур. Бабина гора, вочевидь, дають різну картину конструктивних особливостей, його топографії та датування. З метою поточення конструктивних та культурно-хронологічних характеристик пам'ятки в 2009 р. було проведено відуальне обмеження, знято інструментальний план, закладено потужний шурф.

Городище в ур. Бабина гора займає місцеводібний вступ берегової тераси правого берега р. Уборть, який зі східного боку виходить до

долини струмка, що впадає до Уборті. З південного боку городище обмежується крутими стрімкими схилами, що виходить до заплави. Південно-західний бік городища відділений від заплавної сторони широким сильно заплутаним ровом. Висота над заплавою близько 5–7 м. Залишки рову з боку річки не прослідковуються. Майданчик городища має підтрикутну форму, що обумовлено природною формою берегової кромки правого берега струмка (права притока р. Уборть), який утворює північний край майданчика городища, та майже прямою лінією правого корінного берега р. Уборть, що утворює східний край майданчика. Натомість М.П. Кучера вважав, що воно має «круглу» в плані форму

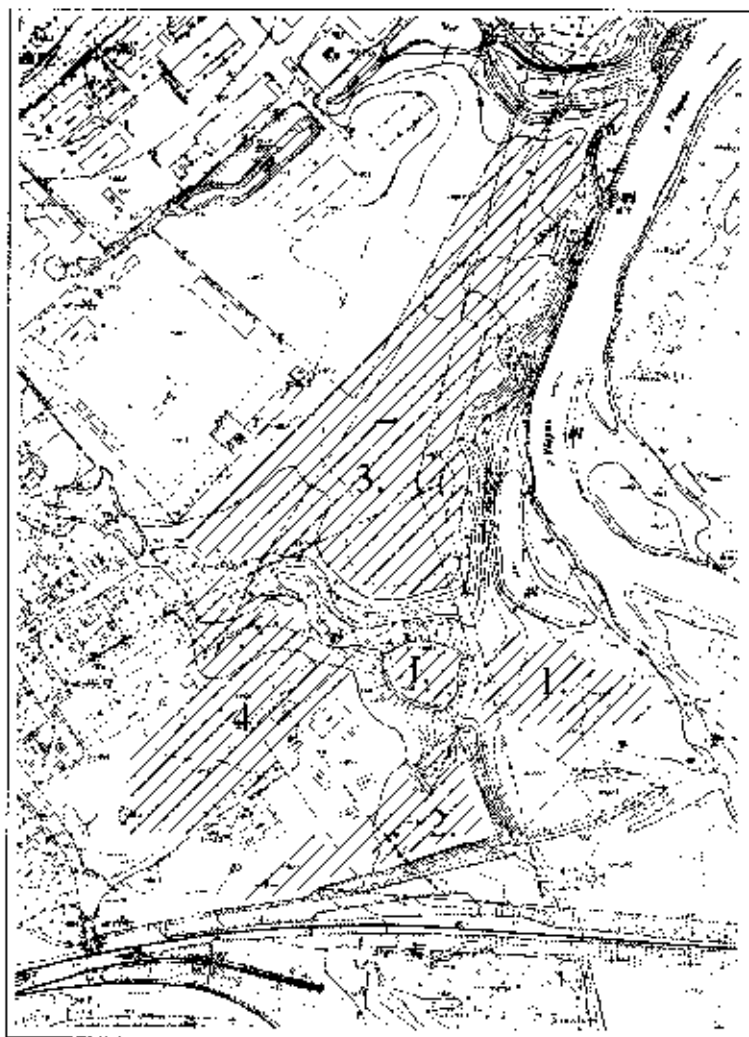

Рис. 2. План городища в ур.Бабина гора та примикаю чого до нього посаду

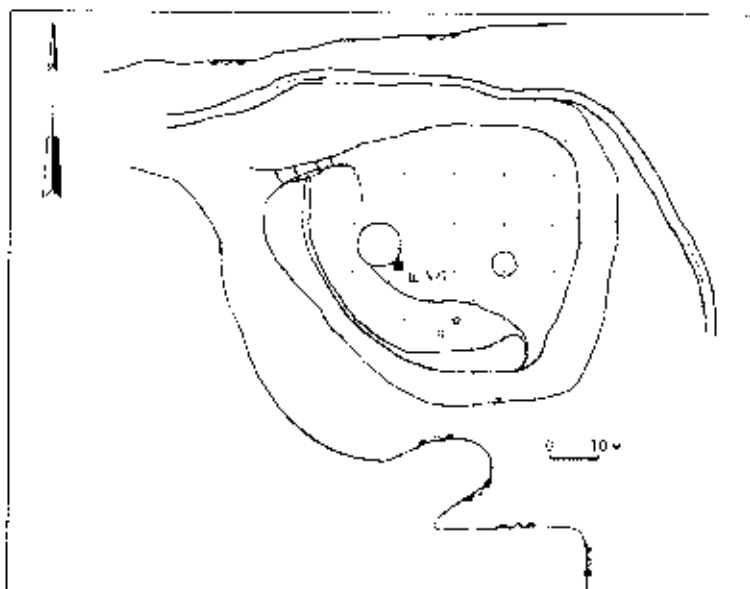

Рис. 3. План городища в ур.Бабина гора

му [Древнерусские, 1984, с. 29], що, відповідно, передбачає інший спосіб зведення городища та його соціально-політичну і хронологічну належність. Розміри майданчика – 11–54 м. Площа майданчика городища становить 0,11 га.

Штучне втручання будівельників городища до природного рельєфу ми можемо відзначити лише із південно-західного боку, де було зроблено оборонний рів, що відокремив місцевий висуп від корінного берега. Довжина рову – 70 м, ширина склади – 9–20 м. Глибина – 0,7 м. Земля з рову була, вірогідно, використана для зведення валу, який півколом проходить по південно-західному краю городища. Висота валу з боку майданчика становить 2,4–3,4 м, протяжність валу – 66 м, ширина – 14–20 м. Сторона звернута в бік рову – більш крута, а звернута до майданчика – більш полого. Верхня кромка вала дуже вузька, майже підтрикутної в перетині форми, особливо в центральній частині. У південній частині верхньої майданчика більш плоский наслідок зведення військової траншеї, западини якої добре простежується вздовж східного краю майданчика городища.

В'їзд на городище, зафіксований М.П. Кучерою, знаходиться в крайній північно-західній частині городища на місці, де оборонний рів виходить до кам'яного струмка, що єм'яє північний край городища [Древнерусские, 1984, с. 29]. Він ледь випнутим швалом, охоплює край валу, підіймається по краю городища. Довжина під'їзду – 20 м. Ширинка – 2 м. Вірогідно, що в цьому місці могла бути дерев'яна конструкція для перетину рову. На майданчику городища виліт до валу знаходиться западина, яка за думку М.П. Кучери могла утворитися внаслідок заповнення котловану колодязя. Діаметр западини – 9 м, глибина – 0,3 м. Поверхня майданчика майже рівна, задертована [Древнерусские, 1984, с. 29].

З метою уточнення культурно-хронологічної належності городища в його центральній частині було закладено потужовий шурф розмірами 2×2 м, стінками орієнтованими за сторонами світу. Глибина культурного шару становить 0,2–0,25 м (М.П. Кучера під час шурфування зафіксував потужність культурного шару від 0,15 до 0,6 м) [Древнерусские, 1984, с. 29]. Заповнення в межах шурфу однорідне, представлене сірим суглинком зі значною кількістю дрібного природного каміння. Знахідки, виявлені в ході дослідження, представлені шматками залізного шлаку від отриманої заліза спротивним способом; фрагментами стінок гончарних посудин давньоруського часу та уламком шийки посудини пізньосередньовічного часу. Археологічними розкопками наступного року було відкрито більше 20 м² на майданчику городища і отримано знахідки фрагментів лісного та гончарного посуду VIII–XIII ст.

На підставі наявності знахідок XIII ст. було зроблено попереднє припущення, що вал го-

родища мог бути зведений саме в XIII ст. Наявні датування М.П. Кучери IX–XI ст. вже під час першого візуального ознайомлення з пам'яткою виявляли певне пропірччя – зазвичай мали розміри майданчика городища і зазвичай везувий та стрімих вали.

Дослідження, проведені в 2011 році, дозволили отримати нові дані щодо конструктивних особливостей оборонних споруд, планування майданчика та датування городища. На майданчику городища були виявлені декілька різночасових археологічних об'єктів.

Об'єкт 1 представляв собою яму підовальної форми, розмірами 2,20×1,54 м і глибиною 0,64 м від рівня материка. Стінки ями вертикальні, дно рівне, плоске. У південній частині ями зафіксовано приступку. В заповненні знахідок не виявлено.

Об'єкт 2 – господарча споруда підпрямокутної форми, близько частиною заходила в східну і південну бровки рову. Досліджено лише її чверть. Розміри дослідженої частини 1,50×2,50 м. Глибина 0,81 м від рівня материка. Стінки вертикальні, дно плоске. В долівці споруди було виявлено яму підтрикутної форми. Із заповнення об'єкту походили численні фрагменти вінець та стінок гончарного посуду XII–XIII ст.

Об'єкт 3 – господарча яма округлої форми, діаметром 0,90 м. Стінки ями вертикальні, дно нерівне, в перетині має ліноподібну форму. Глибина ями 0,71 м від рівня материка. В заповненні знахідок не виявлено.

Об'єкт 4 представляв собою стовпону яму округлої форми діаметром 0,50 м і глибиною 0,25 м від рівня материка. Стінки ями вертикальні, дно нерівне, в перетині має ліноподібну форму. В заповненні знахідок не виявлено.

Об'єкт 5 – господарча яма, округлої форми, діаметром близько 3,50 м і глибиною 0,61 м від рівня материка. Стінки ями похилі, дно нерівне, в перетині має ліноподібну форму. Зверху ями була перекрита кам'яною вимостою, частина каменів якої потрапила і до заповнення об'єкту. Із заповнення походили нечисленні фрагменти вінець і стінок гончарного посуду XII–XIII ст.

Крім того, в межах розкопів 2011 р. було зафіксовано кам'яну вимостку, яка гвиністю повторювала контур периметру оборонного майданчика. Максимальна ширина вимостки складала близько 5 м, мінімальна – близько 1,5 м. З великою долею вірогідності даній об'єкт можна віднести до пізньосередньовічного етапу існування городища.

Знахідки із площі розкопів загалом можна віднести до 4 хронологічних періодів:

VIII–X ст. представлене нечисленими знахідками фрагментів вінець, стінок і донець гончарної кераміки;

– XI ст. представлене декількома віцями гончарного посуду;

– XII–XIII ст. – численні знахідки гончарного посуду даного періоду;

XVI–XVIII ст. велика кількість фрагментів вінець, денещ і стінок гончарного посуду та фрагменти гніняних ливальок.

По лінії західних бровок розкопів було здійснено розріз оборонного валу городища. В результаті було встановлено два етапи його будівництва. спочатку на рубежі IX–X ст. було насипано невисокий вал (висотою до 2 метрів), в середині якого були дерев'яні городні. На другому етапі, який припадає на швидко-середньовічний період існування городища, давньоруський вал було докрито до висоти 5–6 м зі щільної жорсткої, в середині цього валу дерев'яні конструкції не було зафіксовано. За аналогіями, другий етап спорудження валу городища може бути віднесений до литовської доби XIV–XV ст.

Посад городища був виявлений дослідженнями М.П. Кучери вздовж правого берега струмка, який з півночі омиває городище [Древнерусские, 1984, с.29]. Під час візуального обстеження в 2009 р. площі, що прилягає до городища, було зафіксовано розповсюдження підйомного матеріалу на чотирьох ділянках, які топографічно відокремлені одна від одної. Ділянка № 1 розташована на підвищенні в заплаві р. Уборть, що розташоване на схід від городища. Поверхня задершована і лише частково розорюється привагшими городами. Знахідки представлені фрагментом стінки гончарної посудини давньоруського часу та стінками швидко-середньовічних посудин. Розміри ділянки 80×120 м (0,96 га).

Ділянка № 2 розташована на південн. від городища і відокремлена від нього та ділянки № 4 природним ярком. Вона займає край першої надзаплавної тераси р. Уборть. З південного боку вона обмежена схилом, утвореним внаслідок будівництва залізничної дороги Київ–Рівне. Поверхня частково задершована, частково зайнята городами та будівлями. Розміри розповсюдження культурного шару 60×200 м (1,2 га). Серед знахідок виявлено фрагменти стінок ранньогончарних посудин IX – початку X ст. із характерним бігаторядним хвилястим орнаментом.

Ділянка № 3 розташована на північ від городища і відокремлена від нього та ділянки № 4 струмком (права притока р. Уборть). Вона займає край першої надзаплавної тераси правого берега Уборті. Площа розповсюдження культурного шару становить 80–160×400 м (4,8 га). Поверхня розорюється. Серед знахідок представлені фрагменти стінок ліпних посудин доби бронзи – раннього залізного віку; уламок вінець ліпної посудини, яка за особливостями профілювання верхнього краю може бути віднесена до старожитностей праажько-корчачької культури другої чверті I тис. н.е.; кераміка

культури Лука-Райковенька: фрагменти стінок та вінець ранньогончарного посуду (IX – початку X ст.); стінки гончарних давньоруських посудин, що можуть бути датовані в рамках XI–XII ст.

Ділянка № 4 розташована на захід від городища і відокремлена від інших частин посаду струмком та природним ярком. Займає край першої берегової тераси правого берега струмка (права притока р. Уборть). Площа розповсюдження культурного шару становить 120×200 м (1,4 га), що відповідає розмірам цієї частини посаду, які зафіксував М.П. Кучера під час обстеження в 1975 р. [Древнерусские, 1984, с. 29]. Поверхня зайнята житловими та господарчими спорудами та частково розорюється. Знахідки представлені стінками гончарних давньоруських посудин.

Таким чином, було зроблено висновок, що площа посаду городища за результатами візуального обстеження може становити близько 8 га, а виявлені матеріали засвідчують наявність життя на даному місці з третьої чверті I тис. н.е. Дослідження ширшою площею в 2011 р. підтвердили висловлені припущення. Так на північній ділянці посаду городища було закладено траншею розмірами 2×10 м, в якій було зафіксовано 3 господарчі ями. Ями округлої форми, діаметром від 0,7 до 0,8 м і глибиною 0,35–0,45 м. В заповненні ями 2 було виявлено численні фрагменти гончарних посудин X–XI ст.

Із культурного шару походили численні фрагменти гончарної кераміки давньоруського часу та епохи швидко-середньовіччя.

На південній частині посаду було закладено декілька розкопів, значна частина площі яких була конвоювана сучасними переходами. На розкопах зафіксовано 8 господарчих ям та 2 господарчі споруди.

Господарчі ями округлої, або підовальної форми діаметром 0,6–1,5 м і глибиною 0,25–0,60 м. У заповненні ям зафіксовано нечисленні фрагменти гончарного посуду давньоруського часу, лише в ямі № 1 було зафіксовано розвал горщиків X ст.

Споруда 1 – підпрямокутної форми, розмірами 1,6×2,5 м і глибиною 0,67 м від рілля матеріка. У верхній частині заповнення виявлено концентрацію каменів. Заповнення об'єкту – чорний, першалений гумусований сугісок. Із заповнення походили численні фрагменти гончарної кераміки давньоруського часу та кістки тварин.

Споруда 2 – підовальної форми, розмірами 1,85×3,10 м і глибиною 0,37 м. Стінки споруди похилі, дно не рівне в черевній мас лізоподібну форму. Із заповнення походили нечисленні фрагменти вінець, денещ і стінок гончарного посуду.

Підводячи підсумки можна стверджувати, що на городищі в урочищі Вабина гора ми маємо

стратиграфічну колонку матеріалів починаючи з VIII ст. і до XVIII ст. Деякі об'єкти заплановані в західній частині городища, інтерпретовані по-передньому дослідниками як залишки давньоруського володіння, курганоподібне підвищення в шведській частині майлантика з основою із каменів, кам'яна вимостка, горілий шар на всій площі городища, золоті підруччя всіх наступних культурних нашарувань пам'ятки – всі вони мають проблемний дискусійний характер і їх остаточне функціональне та конструктивне визначення можливе лише після дослідження шляхом археологічних розкопок.

Знахідки та археологічні об'єкти, зафіксовані в ході досліджень в центральній частині міста, дають вагомі підстави для ствердження можливості формування міста із двох центрів. Подібна ситуація досить широко розповсюджена в середньовічних урбаністичних центрах: Київ, Коростень, Городок та багато інших. Датування виявлених знахідок дозволяє віднести час їх побутування від VIII ст. і до століття. На жаль, ми не маємо на сьогоднішній день залишків наземних візуальних ознак укріплень у центральній частині міста, що пояснюється цілком логічною забудовою. Відсутні також і повідомлення про залишки курганних насипів давньоруських мочильників, які мали супроводжувати гіпотетичне давньоруське городище в центральній частині. Вони також могли бути знищені внаслідок будівництва в більш ранній пізньосередньовічний час. Проте ми не можемо виключати наявності залишків вказаних оборонних споруд давньоруського городища та пізньосередньовічного замку в центрі міста, які зберігалися нижче рівня сучасної денної поверхні. За слушного думкою висловленою **В.К. Козюбою**, його розвинуванню топографічно може відповідати мисоподібний виступ високої правого берегової тераси р. Уборть за декілька сот метрів нижче за течією від автомобільного мосту через річку. На сьогодні вказано ділячка, як і прилегла центральна частина міста, практично повністю забудована. Спростувати чи остаточно підтвердити наявність стародавнього замку в місті можна лише за умови дотримання археологічного нагляду за будівельними роботами в центральній частині міста.

Антонович В.Б. Археологическая карта Волынской губернии / В.Б. Антонович // Труды XI Археологического Съезда – М., 1901. – С. 1–132.

Древнерусские поселения Среднего Поднепровья. К., 1984. – 196 с.

Звідведський І.А. Городища IX–XIII ст. на території літописних древлян. – К., 2008. – С.43, 126.

Кленатский П.Г. Очерки по истории Киевской земли. Литописный период / П.Г. Кленатский. – Белая Церковь, 2007. – 480 с.

Кухаренко Ю.В. Средневековые памятники Полесья / Ю.В. Кухаренко // Археология СССР. Свод археологических источников. – М., 1961. – Вып. ЕИ. – 53 с.

Сборник топографических сведений о курганах и городищах в России. Волынская губерния. – СПб., 1888. – 99 с.

Яроцкий Я.В. Могильники по среднему течению р. Уборть / Я.В. Яроцкий // Археологическая летопись Южной Руси – 1903. – Ч. 3–4. – С. 174–193.

*А. В. Петраушас, А. А. Коваль,
К. И. Капустин, М. В. Хадобова*

СРЕДНЕВЕКОВЫЙ ГОРОД ОЛЕВСК ПО АРХЕОЛОГИЧЕСКИМ ДАННЫМ

Феномен средневекового города Полесья всегда привлекал внимание как отечественных так и зарубежных исследователей. Происхождение древлянских градов является важным для понимания процессов формирования древнерусской государственности. Град Олевск – типичный пример древлянского поселения, которое постепенно превратилось в средневековый город.

*A. Petrauskas, O. Koval,
K. Kapustin, M. Khadobova*

MEDIEVAL OLEVS'K ACCORDING TO ARCHAEOLOGICAL DATA

The phenomenon of medieval city in Polissya have always drew attention of both native and foreign researchers. Drevlyan stronghold genesis and it's further germination study is the path to understand and underline problems of ancient Rus state formation. The Olevsk stronghold is the example of typical Drevlyanian settlements, which gradually developed into medieval city.

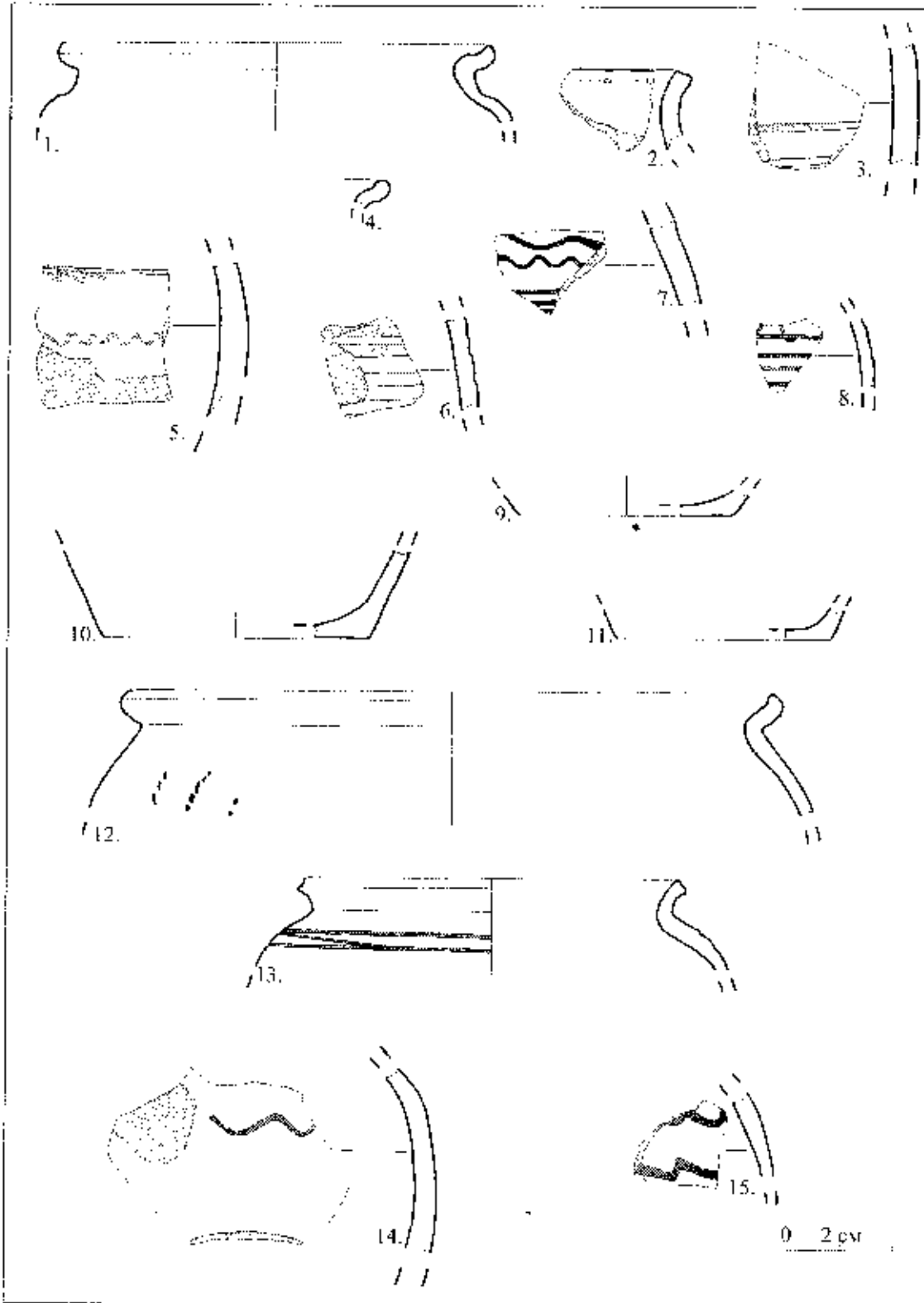

Рис. 4. Гончарня та лінійна кераміка з городища в урочищі «Бабина гора»
 1-11 – кераміка із культурного шару. 12-15 – із заповнення об'єкту № 2

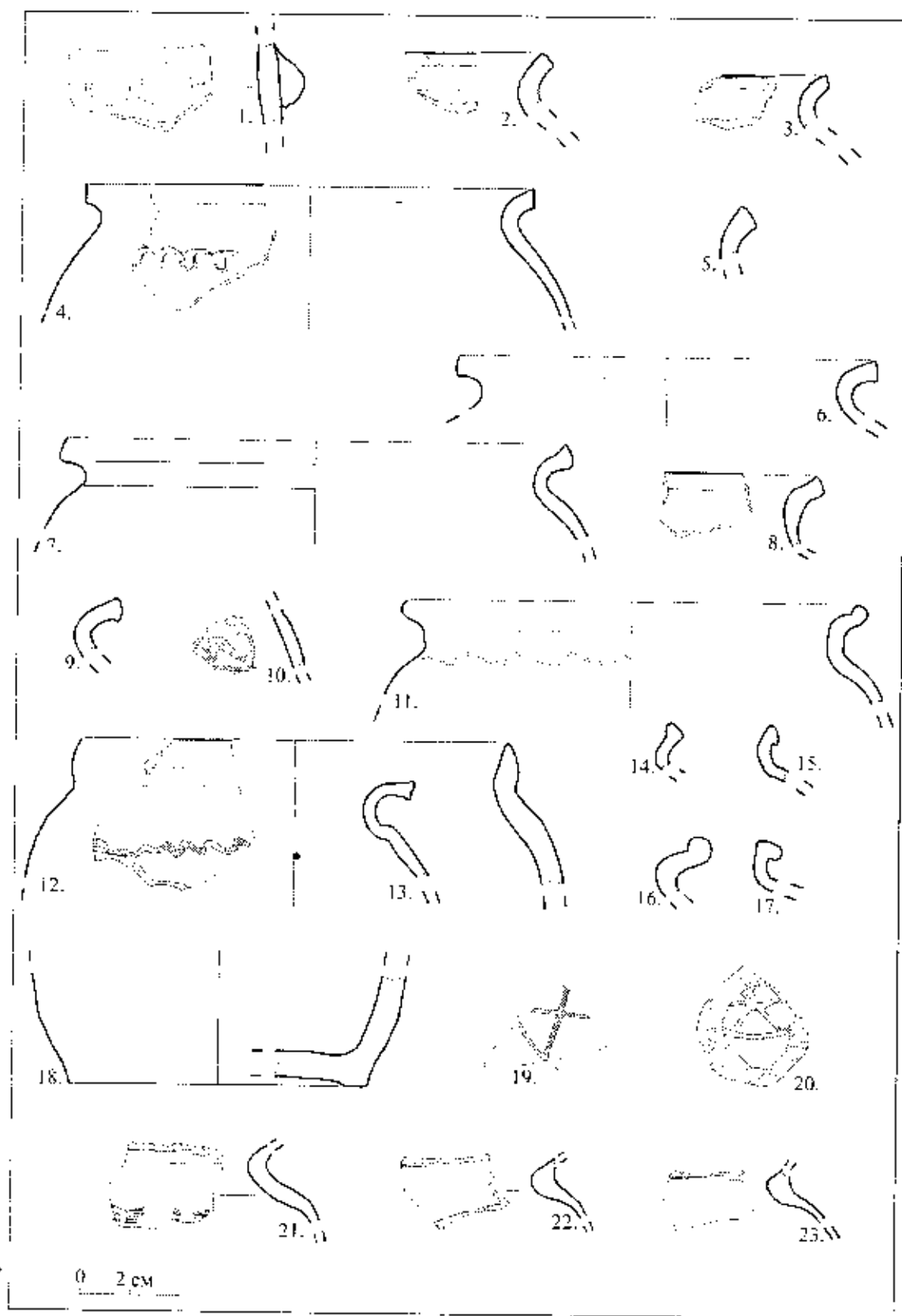

Рис. 5. Зпакідки із культурного шару розвитку № 1 біля Свято Миколіяївської церкви.
 1 – доба бронзи; 2-3 – Луца-Райкошпська; 4-6 – IX-X ст.; 7-17 – початок XIII ст.;
 18-20 – даніморуського часу; 21-23 – XIII-XIV ст.

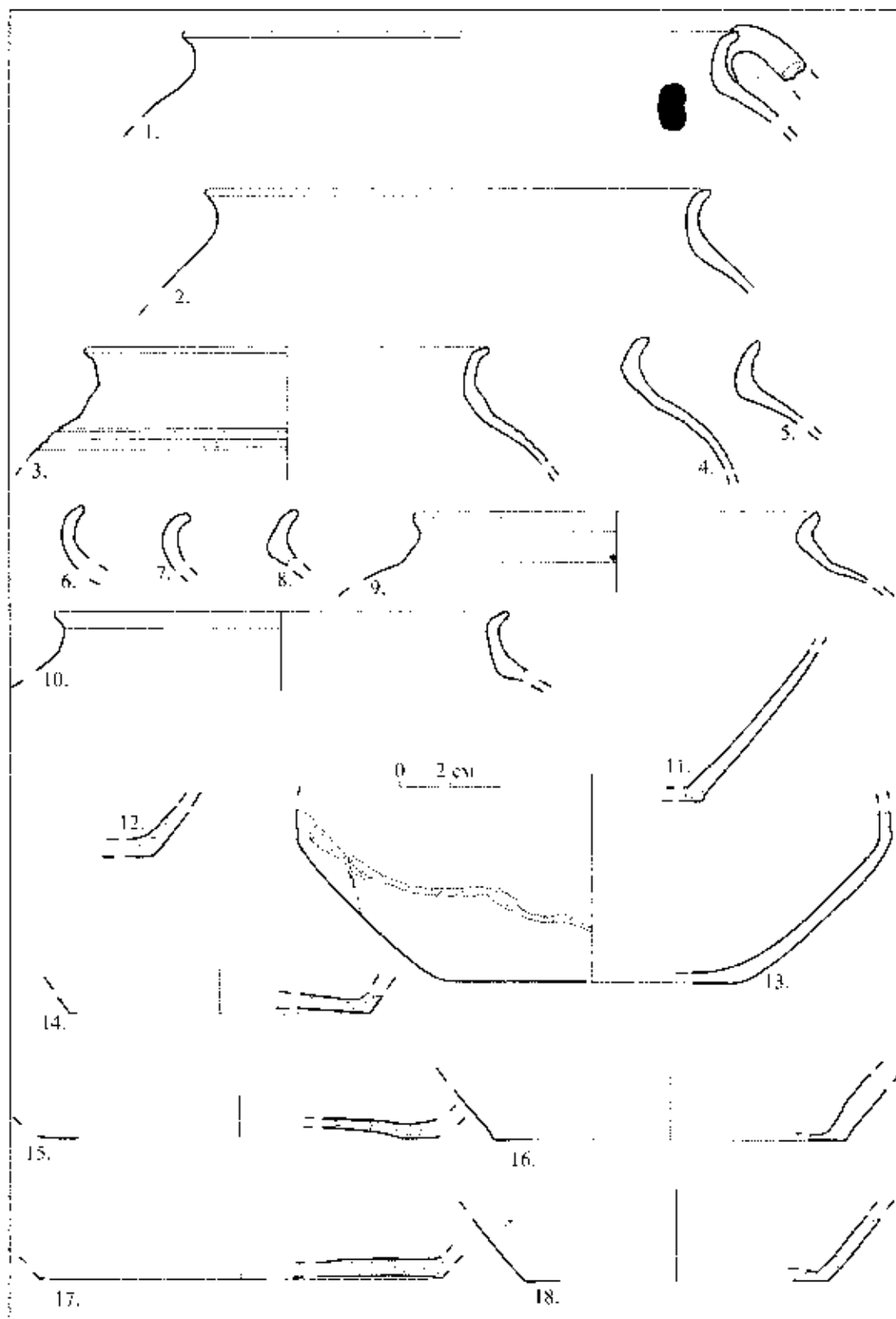

Рис. 6. Знахідки із культурного шару розкопу № 1 біля Свято Миколайської церкви
1-18 - фрагменти гончарних посудин XIV-XVII ст. із домішками пірофілітового сланцю в тісті

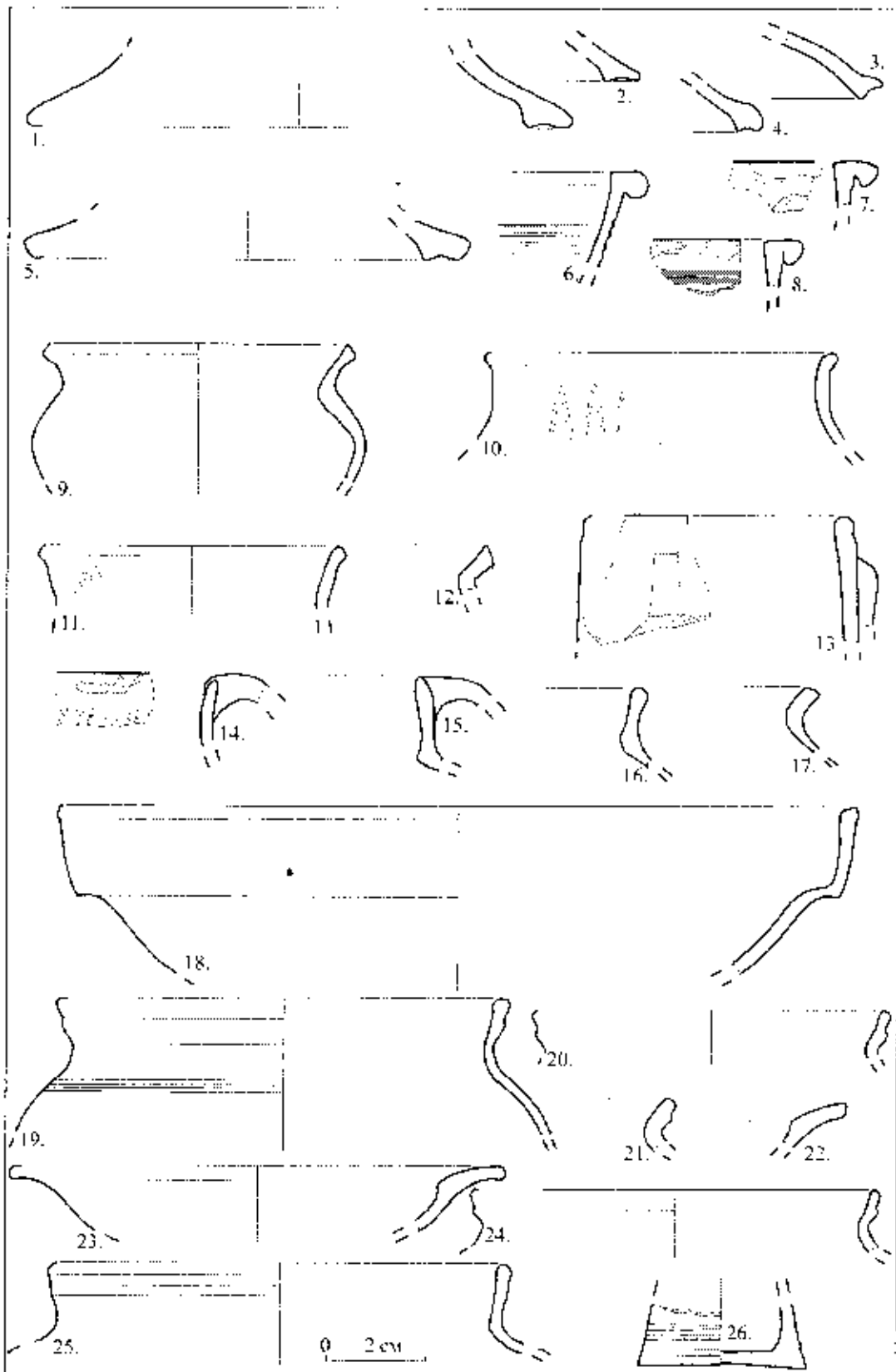

Рис. 7. Знахідки із культурного шару рованку № 1 біля Свято Миколаївської церкви.
 1-8 - гончарні вироби покриті тов. маляр. XVI-XVII ст.; 9-26 - гончарні посудини XVII-XVIII ст.

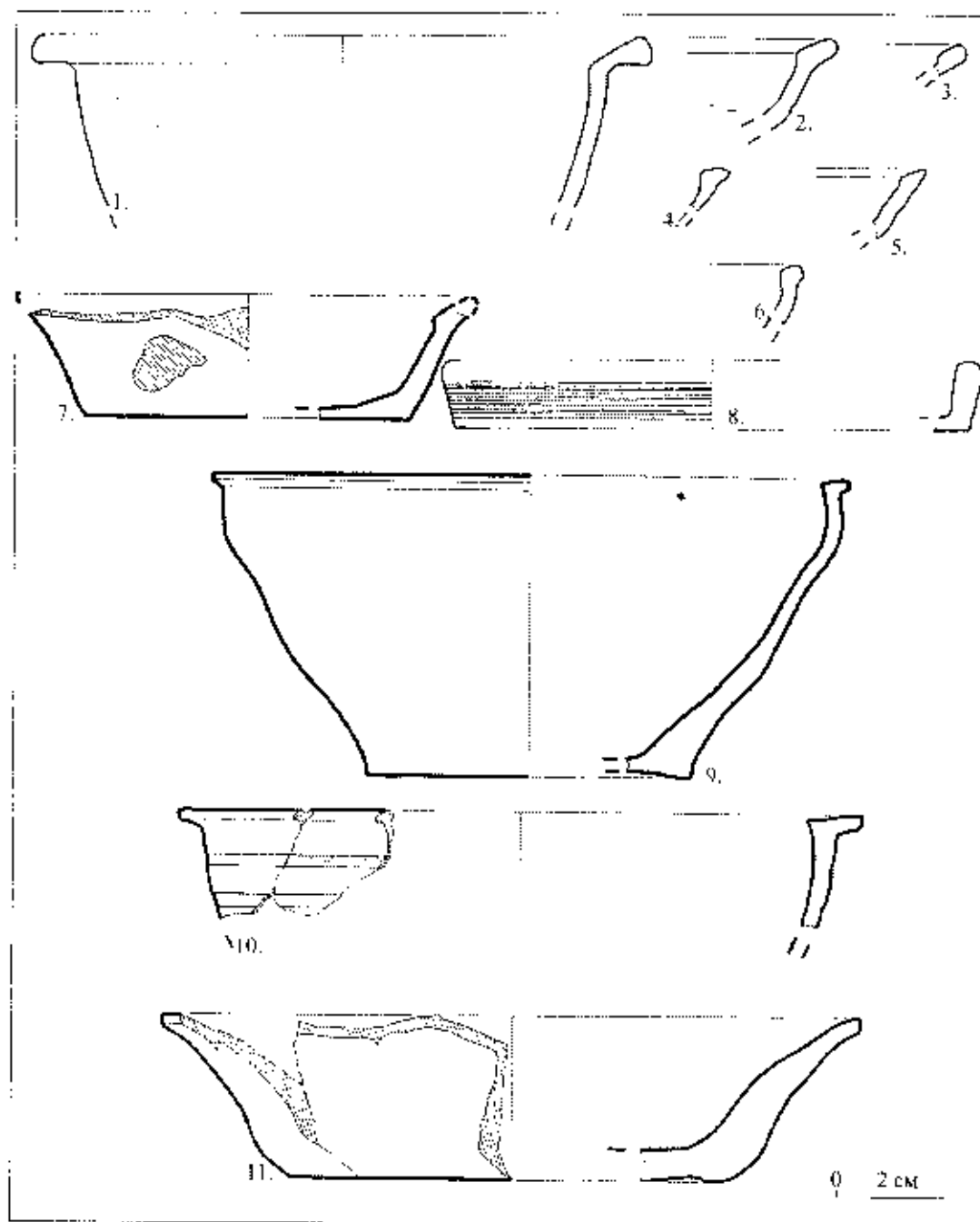

Рис. 8. Злапки із культурного шару розкопу № 1 біля Свято Миколайівської церкви.
 I II – гончарна кераміка пізньосередньовічного часу

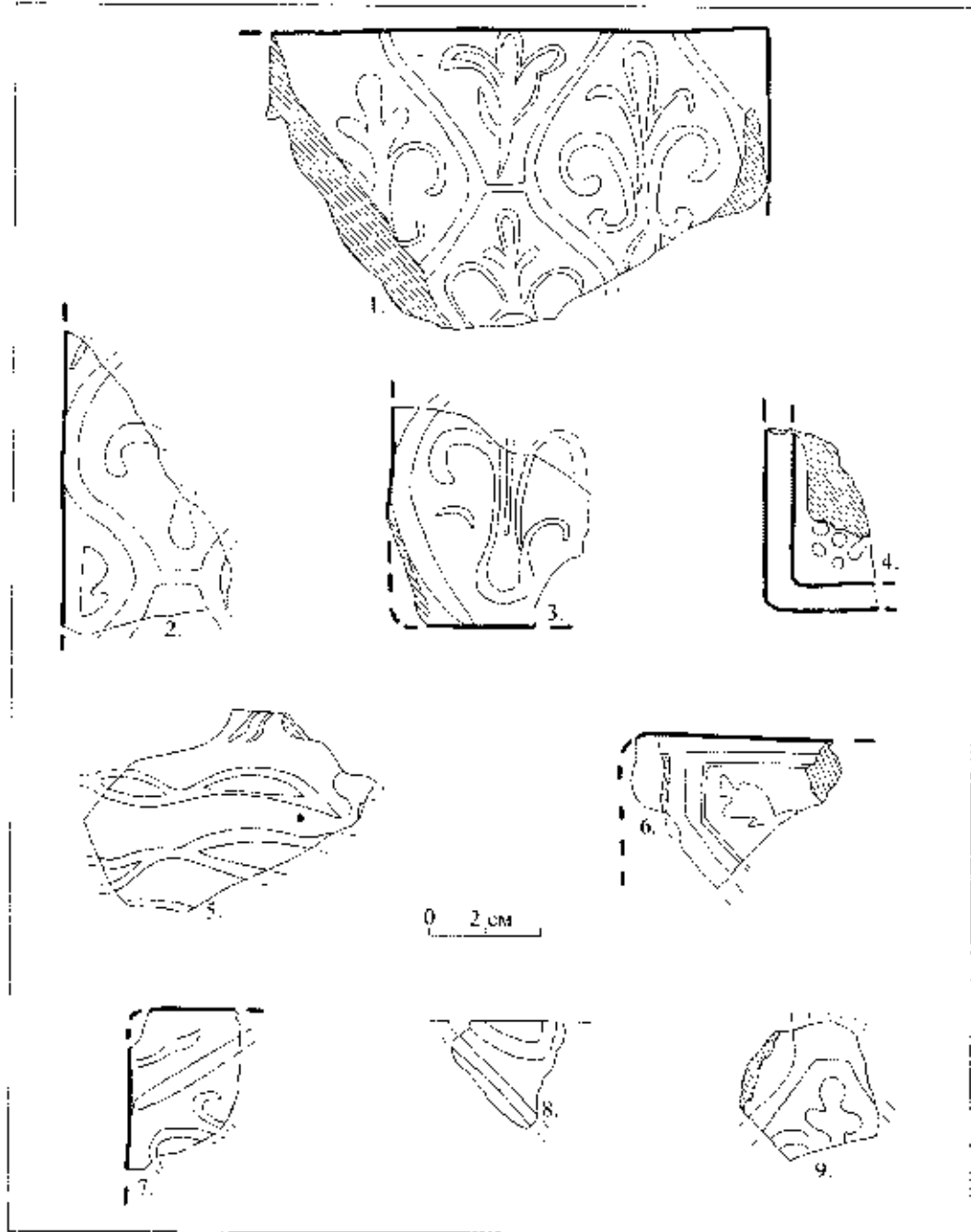

Рис. 9. Знахідки із культурного шару розкопу № 1 біля Свято Миколаївської церкви.
1-9 – жовтоглязні кахлі